

Sygn. akt I NO 63/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania D. S. i odwołania K. T. od uchwały Krajowej Rady
Sądownictwa nr (..)/2018

z dnia 12 października 2018 roku

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.
ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 roku, poz. 292

z udziałem A. B., T. C., D. C., E. D., D. D., E. F., J. G., J. K., I. K., D. K., K. K., W.
Ł., W. M., E. M., A. M., M. P., A. S. i M. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 maja 2020 r.

- 1. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 co do T. C. oraz w punkcie 2 co do D. S. i w tej części przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania,**
- 2. odrzuca odwołanie D. S. w pozostałej części,**
- 3. uchyla zaskarżoną uchwałę w pkt 2 co do K. T. i umarza postępowanie.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa 12 października 2018 r. podjęła uchwałę nr (...)/2018 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. W uchwale wskazano, iż na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie:

A. B., T. C., D. C., E. D., D. D., E. F., J. G., J. K., I. K., D. K., K. K., W. Ł., W. M., E. M., A. M., M. P., A. S., M. S. do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr (...)/2018 zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: (...) do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Pismem z 21 lutego 2019 r. odwołanie od ww. uchwały złożył D. S., zaskarżając ją w zakresie:

- punktu pierwszego – w całości;
- punktu drugiego – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie D. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł.

Zaskarżonej uchwale zarzucono:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy [art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1460 z późn. zm.; dalej: k.p.c.), w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS], to jest:

a) art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1-3 ustawy o KRS w związku z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Regulamin) poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołu oraz podjęcia uchwały, gdy tymczasem Krajowa Rada Sądownictwa (a w ślad za nią zespół) nie była

nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Krajowej Rady Sądownictwa, to jest powołania jej w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Krajowej Rady Sądownictwa nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach zespołu), głosowania i w efekcie podejmowania uchwały;

b) art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS w związku z § 18 ust. 1-11 Regulaminu poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów,

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

- niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury Skarżącego;

- oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy;

- przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących (i) dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur

wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz (ii) wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości;

- przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Krajowej Rady Sądownictwa,

co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków osób wskazanych jako uczestnicy niniejszego postępowania o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł., a nieprzedstawieniu wniosku Strony o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Ł.;

c) art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącego i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura Skarżącego jest gorsza od kandydatury uczestników wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały w obecnej procedurze konkursowej;

d) art. 43 ust. 2 w związku z art. 44 ust. 1 i 1b ustawy o KRS w związku z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP, poprzez pozbawienie Skarżącego efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej uchwały w zakresie ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Ł. w obecnej procedurze konkursowej, prowadzonej na podstawie obwieszczenia w niniejszym postępowaniu;

2) obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), w postaci:

a) art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest wydanie zaskarżonej uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, to jest powołania jej w sposób sprzeczny z

Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami ustawy o KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Krajowej Rady Sądownictwa nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym do opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach zespołu), głosowania i w efekcie podejmowania uchwały;

b) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Ł. sędziów wskazanych w punkcie pierwszym skarżonej uchwały, a nie wniosek skarżącego Kandydata;

c) art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z 7 lutego 1992 r. (dalej: TUE) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej: KPP) poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie sądów powszechnych, w tym sądów okręgowych, powoływani są na wniosek KRS, której członków sędziów wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Krajowej Rady Sądownictwa zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład sądu wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Wobec powyższego, D. S. wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie, Strona – mając na względzie treść art. 44 ust. 3 ustawy o KRS – wniosła również o przyjęcie odwołania do rozpoznania, argumentując jednak, że jej zdaniem w przedmiotowej sprawie wymóg określony w art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie ma zastosowania, gdyż składane odwołanie stanowi zwyczajny środek odwoławczy, a Sąd Najwyższy działa jako sąd drugiej instancji, a nie sąd kasacyjny, co oznacza, że nie może odmówić przyjęcia odwołania do rozpoznania.

Dla uzasadnienia wniosku o przyjęcia odwołania do rozpoznania Skarżący wskazał, że w granicach zaskarżenia niniejszej sprawy występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy:

- czy Krajowa Rada Sądownictwa była należycie obsadzona, wobec powołania części sędziowskiej Rady w sposób określony przepisami ustawy o KRS po nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw, naruszającej konstytucyjną zasadę podziału i równowagi władz (art. 10 Konstytucji RP) oraz niezależności sądownictwa (art. 173 Konstytucji RP), a w konsekwencji czy tak powołana Rada była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie (opiniowania, rekomendowania kandydatów, głosowania i w efekcie podejmowania uchwały);

- czy w przypadku nieprzedstawienia wniosku kandydata o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego, w świetle przepisu art. 43 ust. 2 w związku z art. 44 ust. 1 i 1b ustawy o KRS, kandydat taki ma możliwość skutecznej kontroli sądowej takiej decyzji;

- w jakim stopniu zaskarżenie negatywnej uchwały, to jest uchwały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego, wstrzymuje uprawomocnienie się uchwały pozytywnej o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego na to samo stanowisko w tym samym sądzie apelacyjnym.

W odpowiedzi na odwołanie (pismo z 2 kwietnia 2019 r.) Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że są one nieuzasadnione, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych,

nie naruszono również wskazanych w odwołaniu przepisów prawa materialnego. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, Skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o KRS.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, zaskarżona uchwała w kwestionowanej części została podjęta w wyniku dokonania oceny całości okoliczności sprawy w sposób zindywidualizowany w stosunku do każdej z osób, biorących udział w przedmiotowym postępowaniu konkursowym, zgodnie z wszelkimi zasadami wynikającymi z ustawy o KRS i ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i na tej podstawie stwierdziła, że skarżący D. S. – pomimo posiadania niewątpliwych kwalifikacji do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego – w niniejszej procedurze nominacyjnej nie jest lepszym od każdej z osób wymienionych w punkcie pierwszym zaskarżonej uchwały kandydatem do przedstawienia Prezydentowi RP do powołania na to stanowisko. Podniesione w odwołaniu zarzuty nie mogły więc posłużyć wykazaniu, że zaskarżona uchwała w kwestionowanej części została podjęta z naruszeniem prawa.

Odwołanie od uchwały nr (...)/2018 z 12 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 292 w dniu 25 lutego 2019 r. wniósł także K. T.

Na podstawie art. 44 ustawy o KRS w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. kandydat zaskarżył powyższą uchwałę w części, tj.: w punkcie 1 w całości oraz w punkcie 2 w części, w jakiej KRS postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. Odwołujący się sformułował zarzuty tożsame z zarzutami sformułowanymi przez skarżącego D. S.

Powołując się na powyższe zarzuty odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1 w całości oraz w punkcie 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie K. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. i przekazanie wniosków sędziów wymienionych w punkcie 1 zaskarżonej

uchwały oraz wniosku odwołującego się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. do ponownego rozpoznania Krajowej Rady Sądownictwa.

Odwołujący się na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o KRS wniósł również o przyjęcie niniejszego odwołania do rozpoznania formułując wywód identyczny z wnioskiem dotyczącym przedsądu zawartym w odwołaniu D. S.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi z 29 kwietnia 2019 r. na odwołanie K. T. od uchwały nr (...)/2018 z 12 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 292 wniósł o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Pismem z 25 lutego 2020 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa poinformował, że sędzia K. T. wycofał swoje zgłoszenie. Do pisma załączono wygenerowaną przez system teleinformatyczny obsługujący postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym, informację o cofnięciu zgłoszenia przez K. T.

Pismem z 6 maja 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa poinformowała, że spośród osób rekomendowanych w postępowaniu konkursowym swoje zgłoszenia wycofali: A. B., D. D., E. F., J. K., K. K. oraz A, M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie D. S. zasługiwało na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty okazały się trafne.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że w postępowaniach przed Sądem Najwyższym wywołanych wniesieniem odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, nie występuje instytucja tzw. przedsądu (wstępnego badania środka zaskarżenia), co czyni bezprzedmiotowym wniosek Skarżącego o przyjęcie odwołania do rozpoznania.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Z art. 398³ § 1 k.p.c. wynika, że odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje w szczególności ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy, jako zasadny należało ocenić zarzut, iż Krajowa Rada Sądownictwa zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Ma bowiem rację Skarżący, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone w sposób wadliwy, uniemożliwiający w istocie weryfikację przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów oceny.

W związku z zarzutami naruszenia art. 19 ust. 1 TUE oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych w sprawie należy także zastosować zasady wynikające z uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, mającej

moc zasady prawnej, którą w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy jest związany, a której teza brzmi: „I. Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, bada – w granicach podstaw odwołania – czy Krajowa Rada Sądownictwa jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. i in. przeciwko Sąd Najwyższy, pkt. 139-144. II. Sąd Najwyższy uchyla, w granicach zaskarżenia, uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeżeli odwołujący się wykaże, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały lub jeżeli – uwzględniając konstytucyjny zakaz badania skuteczności aktu ustrojowego powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego – odwołujący się wykaże okoliczność określoną w pkt. 125, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147-151 wyroku, o którym mowa w pkt. I, wskazujące, że sąd, w składzie którego taki sędzia będzie zasiadał nie będzie niezależny i bezstronny”.

Z orzeczenia tego wynikają istotne wskazania. Obowiązkiem sądu jest stosowanie prawa UE zgodnie z porządkiem hierarchicznym źródeł prawa (...). „Z wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r., wynika, że bezpośrednim adresatem obowiązków w nim skonkretyzowanych jest Sąd Najwyższy”. Sąd Najwyższy, rozpoznając odwołania od uchwał KRS, powinien czuwać nad skuteczną realizacją wymogów konstytucyjnych oraz prawa UE. Ponadto (..) sądowa kontrola uchwał KRS przez Sąd Najwyższy musi być tak ukształtowana, aby zapewnić pełną skuteczność prawu Unii. Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów stanął na stanowisku, że uregulowania art. 47 Karty Praw Podstawowych, art. 19 TUE oraz zasada efektywnej ochrony sądowej wpływają na wyznaczenie granic odwołania od uchwały KRS. Konstytucyjny charakter spraw z odwołania od uchwał KRS uzasadnia przyjęcie, że granice odwołania wyznacza nie tylko własny, aktualny i rzeczywisty interes skarżącego, lecz także interes publiczny. Względ na obiektywne dobro wymiaru sprawiedliwości związane z brakiem powołań sędziowskich osób niedających rękojmi należytego wymiaru sprawiedliwości, niezawisłości i

bezstronności przemawia za tym, aby – ilekroć odwołujący się wykaże okoliczność braku niezależności KRS lub okoliczności wskazane w pkt 125 wyroku TSUE lub łącznie okoliczności wskazane w pkt 147- 151 wyroku TSUE – Sąd Najwyższy uchylał uchwałę KRS nie tylko w części krzywdzącej odwołującego się, tj. w części pkt II dotyczącego odwołującego się, lecz także w części przedstawiającej wniosek o powołanie kontrkandydatów, tj. w pkt I.

Sąd Najwyższy nie wyklucza na tej płaszczyźnie również wykorzystania domniemań faktycznych. Okażą się one przydatne zwłaszcza wtedy, gdy wpływ braku niezależności KRS na treść uchwały wynikać może w szczególności z całkowitego pominięcia opinii właściwych zgromadzeń, kolegów oraz wizytatorów, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Należy się także zgodzić ze stwierdzeniem, że z określonego w art. 179 Konstytucji RP normatywnego modelu współdziałania Prezydenta RP z Krajową Radą Sądownictwa wynikają istotne wnioski dla praktyki nominacyjnej. W pierwszej kolejności wyprowadzić z niego należy wniosek o obowiązku przedstawiania przez Radę i powoływania przez Prezydenta RP wyłącznie kandydatów spełniających warunki ustawowe do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, tak etyczne, jak i merytoryczne, dających rękojmię należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

Należy także przyjąć, że uchwała KRS w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego podlega uchyleniu, w granicach zaskarżenia. Może się tak stać wówczas, gdy uchwała została zaskarżona i nie stała się prawomocna w całości (art. 398¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 w zw. z art. 43 ust. 2 ustawy o KRS).

Biorąc powyższe pod uwagę należy zauważyć, że kryteria, które zespół powinien uwzględniać przy opracowywaniu listy rekomendowanych kandydatów i ustalaniu kolejności na tej liście zostały określone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Zgodnie z tym przepisem, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół winien kierować się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnić: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię

kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W sprawie niniejszej zgłosiło się więcej kandydatów na obwieszczonych 18 miejsc, a więc ww. reguła znajduje zastosowanie. W zaskarżonej uchwale wskazano powyższe kryteria jako decydujące, nie wprowadzając innych, lub też kryteriów uzupełniających, które wskazywałyby na inny sposób oceniania. Jednocześnie wskazano, że stopnie z dyplomów i ukończonych studiów nie miały decydującego znaczenia dla finalnego rozstrzygnięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria i wynikającą z nich ocenę Sąd Najwyższy stwierdza, co następuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, iż obowiązkiem Krajowej Rady Sądownictwa w przypadku, w którym kilka osób ubiega się o wolne stanowiska sędziowskie jest przede wszystkim wyjaśnienie i konkretne wskazanie w uchwale, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia stanowiska sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2016 r., III KRS 33/16). Zauważyć również należy, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10). Natomiast z całą pewnością analiza i rozważania Rady powinny być pogłębione w przypadku konkursu na wyższe stanowisko sędziowskie – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – z uwagi na zasadniczo porównywalny i niezwykle wysoki poziom kwalifikacji kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., III KRS 25/15).

Zdaniem Sądu Najwyższego, zasada efektywnego stosowania prawa unijnego i prawo do sądu (art. 45 Konstytucji RP) powodują, że w zależności od postawionych zarzutów, kognicja Sądu Najwyższego przy badaniu uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie ogranicza się tylko do kwestii legalności uchwały i procedury jej podjęcia, ale badania i oceny przeprowadzonego postępowania nominacyjnego, które powinno skutkować wyborem najlepszych kandydatów według określonych wyższej kryteriów ustawowych i stworzonych na potrzeby konkretnego konkursu.

W spornej uchwale, pomimo powołania się przez Krajową Radę Sądownictwa na dość ogólne stwierdzenie dotyczące całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności ocenianych łącznie: kwalifikacji kandydatów oraz ich doświadczenia zawodowego, Rada nie wyjaśniła, jakie kryteria w istocie zdecydowały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. B., T. C., D. C., E. D., D. D., E. F., J. G., J. K., I. K., D. K., K. K., W. Ł., W. M., E. M., A. M., M. P., A. S. i M. S. do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł., a jakie kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS zdecydowały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na tym stanowisku Skarżącego. Równocześnie Rada nie wyjaśniła w sposób niebudzący wątpliwości, dlaczego zdyskwalifikowała ustawowe kryteria oceny kandydatów, takie jak poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Stwierdziła jedynie dość ogólnikowo, że poziom poparcia środowiska sędziowskiego nie był w spornym postępowaniu nominacyjnym kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów, bowiem poziom ten, zdaniem Rady, nie w każdym przypadku odzwierciedla poziom posiadanych kwalifikacji, wynikający z innych dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania. Niewyjaśnienie sposobu zastosowania kryteriów ustawowych w stosunku do skarżącego D. S. uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę zgodności z prawem materialnym zaskarżonej uchwały, co uzasadnia jej uchylenie w punkcie 2 w części odnoszącej się do Odwołującego się oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy nie może bowiem zastępować Rady w ocenie kandydata i sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09).

Konieczne jest jednak – w świetle wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. i wzmiankowanej uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., mającej moc zasady prawnej – zbadanie konkursu i zweryfikowanie czy wskazano najlepszych kandydatów według kryteriów określonych w art. 35 ustawy o KRS i tych, które zostały wskazane w zaskarżonej uchwale – w ramach zakresu granic zaskarżenia oraz interesu prawnego odwołującego się, w ramach punktu pierwszego zaskarżonej uchwały. Kontrola postępowania nominacyjnego odbywa

się w granicach zaskarżenia, a więc kandydatury Skarżącego (punkt 2 zaskarżonej uchwały – w części – w stosunku do Skarżącego) oraz w zakresie kandydatur przedstawionych (punkt 1 zaskarżonej uchwały w całości).

Biorąc powyższe pod uwagę należy dokonać analizy kryteriów dla poszczególnych kandydatów wskazanych w pkt. 1 pierwszym uchwały i skarżącego D. S. Kolejno (wskazując datę urodzenia, staż pracy i stanowisko na datę rozstrzygnięcia, ocenę wizytatora, stanowisko kolegium i Zgromadzenia Przedstawicieli Apelacji (...)), należy porównać wskazane kryteria ustawowe, zastosowane w przedmiotowym konkursie. A. B., ur. 1978, ocena wizytatora bardzo dobra, 14 lat służby sędziowskiej, rekomendacja kolegium, 56 głosów „za” na zgromadzeniu; T. C., ur. 1974, 9 lat stażu jako adwokat, negatywna opinia wizytatora, skromny dorobek przedstawiony do oceny, negatywna opinia kolegium, 1 głos poparcia na zgromadzeniu; D. C., ur. 1974, 17 lat stażu służby sędziowskiej, dobra ocena wizytatora, pozytywna opinia kolegium, 17 głosów „za” na zgromadzeniu; E. D., ur. 1972, 21 lat służby sędziowskiej, stała delegacja do Sądu Okręgowego, dobra opinia wizytatora, rekomendacja kolegium, 42 głosów „za” na zgromadzeniu; D. D., ur. 1964, 16 lat stażu służby sędziowskiej, opinia wizytatora pozytywna tak jak opinia kolegium, 11 głosów „za” na zgromadzeniu; E. F., ur. 1972, 21 lat stażu służby sędziowskiej, odbywa stałe delegacje, opinia wizytatora pozytywna (brak spraw uchylonych), pozytywna opinia kolegium z rekomendacją, 58 głosów „za” na zgromadzeniu; J. G. ur. 1974, 18 lat stażu służby sędziowskiej, pełnił funkcję przewodniczącego wydziału, odbywał delegacje do Sądu Okręgowego, pozytywna opinia wizytatora i kolegium, 35 głosów „za” na zgromadzeniu; J. K., ur. 1978, 15 lat stażu służby sędziowskiej, pełnił funkcję przewodniczącego wydziału, odbywał jednodniowe delegacje, dobra opinia wizytatora i pozytywna kolegium, 27 głosów „za” na zgromadzeniu; I. K., ur. 1976, 16 lat służby sędziowskiej, pełniła funkcję zastępcy przewodniczącego wydziału, dobra opinia wizytatora i pozytywna kolegium, 23 głosy „za” na zgromadzeniu; D. K., ur. 1980, 13 lat stażu służby sędziowskiej, posiada doktorat, pozytywna opinia wizytatora i kolegium, 64 głosów „za” na zgromadzeniu; K. K., ur. 1975, adiunkt Uniwersytetu (...), 14 lat stażu służby sędziowskiej, dobra opinia wizytatora, pozytywna opinia kolegium, 7 głosów „za” na zgromadzeniu; W. Ł., ur. 1976, 17 lat

stażu służby sędziowskiej, pozytywna opinia wizytatora i kolegium, 16 głosów „za” na zgromadzeniu; W. M. ur. 1976, 17 lat stażu służby sędziowskiej, adiunkt Uniwersytetu (...), negatywna opinia wizytatora, negatywna opinia kolegium, 4 głosy „za” na zgromadzeniu; E. M., ur. 1974, 19 lat stażu służby sędziowskiej, posiada doktorat, odbywa stałą delegację do Sądu Okręgowego, otrzymała pozytywną opinię wizytatora i kolegium, 29 głosów „za” na zgromadzeniu; A. M., ur. 1964, 26 lat stażu służby sędziowskiej, odbywa stałą delegację do Sądu Okręgowego, odznaczona medalem „Przyjaciel Dziecka”, otrzymała pozytywną opinię wizytatora i pozytywną rekomendację kolegium, 61 głosów „za” na zgromadzeniu; M. P., ur. 1969, 20 lat stażu służby sędziowskiej, posiada doktorat, otrzymał zadowalającą opinię wizytatora, negatywna opinia kolegium, 5 głosów „za” na zgromadzeniu; A. S., ur. 1977, 16 lat stażu służby sędziowskiej, pozytywna opinia wizytatora i kolegium, 15 głosów „za” na zgromadzeniu; M. S., ur. 1976, 17 lat stażu służby sędziowskiej, przebywa na stałej delegacji, bardzo dobra opinia wizytatora, rekomendacja kolegium, 62 głosów „za” na zgromadzeniu.

Na koniec należy wskazać ocenę Skarżącego. D. S. – ur. 1964, 28 lat służby sędziowskiej, dobra ocena wizytatora, pełnił funkcję przewodniczącego wydziału, uzyskał pozytywną opinię z rekomendacją kolegium, odbywa stałą delegację do Sądu Okręgowego, 63 głosów „za” na zgromadzeniu.

Kandydatura Odwołującego w zakresie oceny i spełnienia kryteriów była bardzo podobna np. do kandydatury M. S. (bardzo dobrego kandydata), który otrzymał rekomendację, przy czym na korzyść D. S. przemawia fakt, że spełnia on kryteria ustawowe i wymogi konkursu z naddatkiem. Kandydatura Strony charakteryzuje się dobrą oceną i znacznie dłuższym doświadczeniem zawodowym od innych kandydatów rekomendowanych. Jego kompetencje potwierdza stała delegacja do Sądu Okręgowego. Należy mieć na względzie dobro wymiaru sprawiedliwości i postępowań, które prowadzi Odwołujący. *De iure* i *de facto* pełni on z powodzeniem funkcję sędziego sądu okręgowego w ramach najbardziej skomplikowanych spraw gospodarczych – w ramach delegacji, co jest obiektywnie najlepszym sprawdzianem kompetencji. Pełnił on także funkcję przewodniczącego wydziału.

W świetle kryteriów wynikających z ustawy i określonych w uchwale D. S. spełnia je z nadstatkiem, natomiast nie można zweryfikować twierdzenia z uzasadnienia uchwały (s. 21), na jakich podstawach przyjęto, że wszyscy kandydaci rekomendowani posiadają wysokie kwalifikacje merytoryczne i rozległą wiedzę specjalistyczną, a także odpowiednie doświadczenie zawodowe i życiowe. Zestawiając te stwierdzenia zwłaszcza z kandydaturą T. C., ur. 1974, posiadającego 9 lat stażu jako adwokat, przy negatywnej opinii wizytatora, skromnym dorobku przedstawionym do oceny, negatywnej opinii kolegium i 1 głosie poparcia na zgromadzeniu, stwierdzić należy, że z uzasadnienia uchwały nie wynika, na jakich innych podstawach niż wymienione, przyjęto jego wysoką ocenę i rekomendację, jak to stwierdzono w treści uzasadnienia. Zasadniczo niewykluczone jest zastosowanie innych podstaw oceny, jak w szczególności dodatkowa opinia, rozmowa czy wyjaśnienia, nie znalazło to jednak odzwierciedlenia w treści uchwały, czy w aktach postępowania. Biorąc pod uwagę te okoliczności, nie można uznać w świetle treści uzasadnienia uchwały, że ww. kandydat spełnił kryteria tego konkretnego konkursu, dlatego uchwała w punkcie pierwszym w stosunku do T. C. ulega uchyleniu.

Nie było podstaw do uwzględnienia najdalej idących zarzutów odwołania, sprowadzających się w istocie do kwestionowania legalności sposobu obsadzenia członków Krajowej Rady Sądownictwa, albowiem w wyroku z 25 marca 2019 r., K 12/18, Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 9a ustawy o KRS, regulujący procedurę wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa spośród sędziów przez Sejm, jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Zgodnie z art. 190 ust. 1 ustawy zasadniczej wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny. Wiąże on zatem także Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu. Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia art. 19 ust. 1 zd. 2 w związku z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP, w pozostałym zakresie, sprowadzającego się do twierdzenia, że w rozpoznawanej sprawie doszło do naruszenia zasady państwa prawnego oraz standardu niezawisłości sędziów wymaganego dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, wskazać należy, że z uwagi na wykazaną wyżej potrzebę uchylenia spornej uchwały w zaskarżonym

zakresie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zarzut ten – na obecnym etapie postępowania – należało uznać za przedwczesny.

W przytoczonej wyżej uchwale z 8 stycznia 2020 r. (I NOZP 3/19) Sąd Najwyższy stwierdza, że granice zaskarżenia uchwały KRS wyznacza interes publiczny. Dalej jednakże podkreśla, że w sprawach, w których konkurs dotyczy większej lub równej liczby stanowisk sędziowskich niż liczba kandydatów, a interes publiczny, w szczególności zdefiniowany w wyroku TSUE, nie stoi temu na przeszkodzie, należy zgodnie z ogólnymi założeniami postępowania cywilnego uzależnić dopuszczalność odwołania od pokrzywdzenia odwołującego się uchwałą KRS i uznać, że kandydat, którego nie objęto wnioskiem o powołanie nie może domagać się uchylenia uchwały KRS w części obejmującej kandydata objętego tym wnioskiem (wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 29 lipca 2019 r., I NO 89/19).

Nie można uznać, że interes indywidualny Skarżącego w rozpatrywanej wyraża się w możliwości uchylenia uchwały o przedstawieniu kandydata w szerszym zakresie niż takim, który pozwala na uwzględnienie jego kandydatury. Dzieje się tak też dlatego, że w świetle informacji zawartych w uzasadnieniu uchwały kandydaci przedstawieni w pkt. 1, co do zasady, reprezentują wysoki poziom merytoryczny, a w tym kontekście również interes publiczny przemawia przeciwko uchyleniu uchwały w pkt 1 w całości.

Odwołujący się nie posiada zatem interesu prawnego w zaskarżeniu uchwały w częściach dotyczących rozstrzygnięć o innych kandydatach w zakresie więcej niż jednego miejsca, w stosunku do którego nastąpiło uchylenie uchwały w punkcie pierwszym, ani o miejscach nieobsadzonych. Dlatego też w pozostałym zakresie zaskarżenia punktu pierwszego uchwały odwołanie odrzucono.

Obowiązkiem Krajowej Rady Sądownictwa przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy będzie należyte uwzględnienie obiektywnych wskaźników dorobku zawodowego oraz predyspozycji charakterologicznych opisanych w opinii sędziego wizytatora oraz stanowisk Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Kryteria te mają bowiem znaczenie normatywne i muszą być respektowane przez Radę.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę w pkt 2 w części dotyczącej D. S. oraz w punkcie pierwszym w stosunku do T. C. i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie Sąd Najwyższy odrzucił odwołanie na podstawie art. 398²¹ w zw. z art. 373 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Co zaś się tyczy postępowania wywołanego odwołaniem wniesionym przez K. T., to wobec cofnięcia zgłoszenia, zaskarżona uchwała podlegała uchyleniu w stosunku do odwołującego się, zaś wywołane zgłoszeniem i odwołaniem postępowanie należało umorzyć.

W rozpatrywanej sprawie sędzia K. T. wycofał swoje zgłoszenie w procedurze konkursowej do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 292.

Przepisy ustawy o KRS nie regulują wprost skutków powyższego postępowania względem biorącego udział w konkursie na stanowisko sędziowskie w przypadku, gdy cofnięcie zgłoszenia następuje po podjęciu przez KRS uchwały w przedmiocie przedstawienia lub też nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego oraz po wniesieniu odwołania od takiej uchwały. Wiadomym jest jednak, że do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej z wyłączeniem przepisu art. 87 tej ustawy – art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona, a termin na sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez Sąd Najwyższy wynosi miesiąc. Z kolei, o czym stanowi art. 391 § 1 k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed sądem drugiej instancji, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Przepisy art. 194-196 i 198 k.p.c. nie mają zastosowania.

Stosownie do art. 332 § 2 k.p.c., w przypadku cofnięcia pozwu przed uprawomocnieniem się wyroku albo przedstawieniem akt z apelacją sądowi drugiej

instancji, z jednoczesnym zrzeczeniem się dochodzonego roszczenia, a za zgodą pozwanego również bez tego zrzeczenia, sąd pierwszej instancji postanowieniem uchyli swój wyrok i umorzy postępowanie, jeżeli uzna takie cofnięcie za dopuszczalne.

W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż w braku przepisów regulujących wprost materię cofnięcia zgłoszenia kandydata po wydaniu uchwały przez KRS w przedmiocie przedstawienia lub też nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego oraz po wniesieniu odwołania od takiej uchwały, sytuacja taka w zasadzie odpowiada sytuacji cofnięcia pozwu po wydaniu przez sąd I instancji wyroku i przekazaniu akt sprawy sądowi II instancji. Niewątpliwie zgłoszenie kandydata (na podobieństwo pozwu) inicjuje postępowanie przed Radą, która rozstrzyga w jego przedmiocie uchwałą (odpowiadającą wyrokowi sądu I Instancji), która zaskarżona odwołaniem (odpowiadającym apelacji), nie uzyskuje waloru prawomocności dopóty, dopóki Sąd Najwyższy nie rozstrzygnie o zasadności wniesionego środka zaskarżenia od uchwały KRS.

Z tego też względu, na zasadzie art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. ze stosowanym odpowiednio art. 332 § 2 k.p.c., wobec wycofania przez K. T. zgłoszenia do postępowania konkursowego do pełnienia urzędu na osiemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ł. ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 292 i po podjęciu przez Krajową Radę Sądownictwa uchwały nr (..)/2018 z 12 października 2018 r. rozstrzygającej w punkcie 2 o zgłoszeniu K. T., należało uchylić zaskarżoną uchwałę w pkt 2 co do K. T. oraz umorzyć postępowanie wywołane wniesionym przez skarżącego odwołaniem.